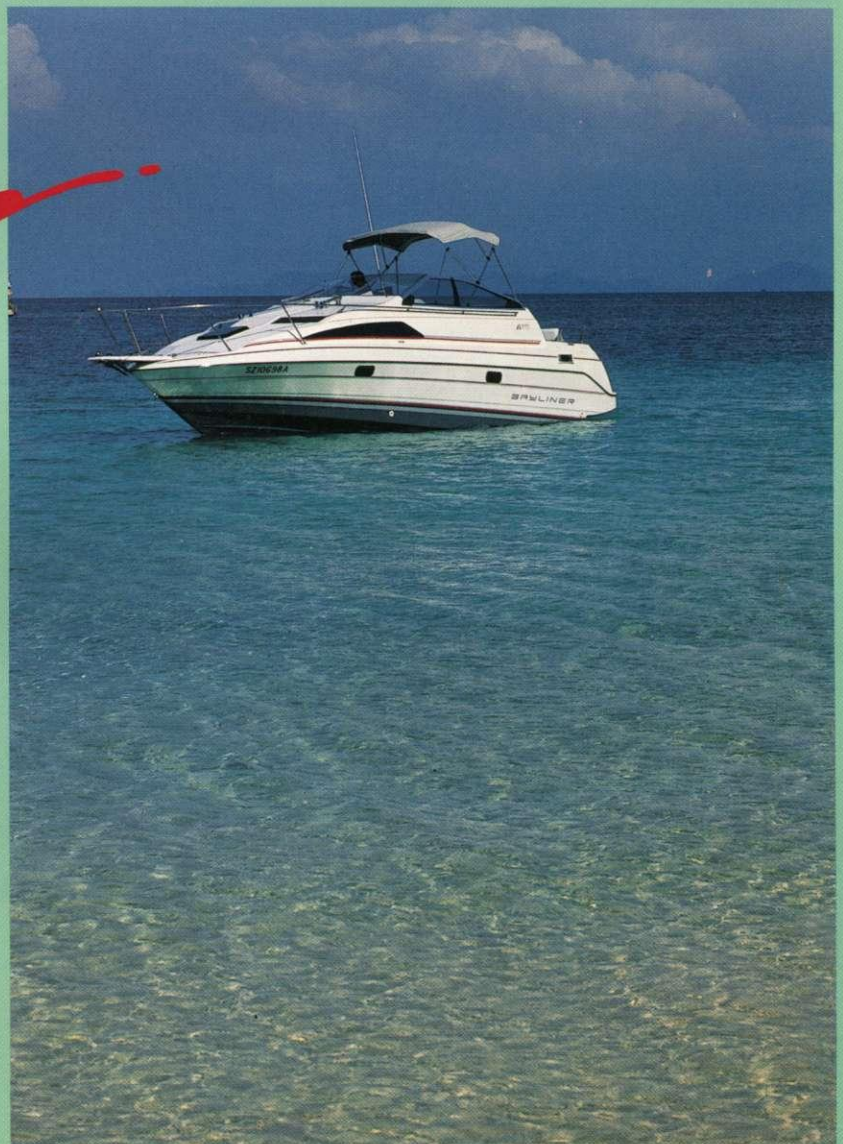
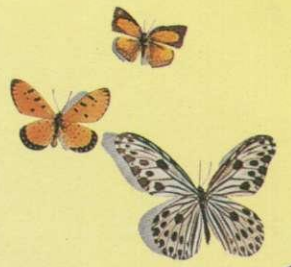

ทะเล...ฟ้าคราม...

สุดขอบของกระบี่มารีน

โดย....พีพีเล

พระอาทิตย์ขึ้นกลางทะเล

อ่าวน้ำ ชามบ้าย

นี่ก็เป็นเรืออีกแบบหนึ่งของ
บริษัทกระป๋องมาริน

เรือธิดาวดี

ในยุคสมัยที่เอาแน่เอินอะไรกับบ้านเมืองไม่ได้ แต่เมื่อสงบและหลายฝ่ายต่างตกลงกันได้ว่าใครจะไปใครจะอยู่เราเองถึงแม้ไม่ต้องตกลงว่าจะอยู่จะไปอะไรกับใครก็ตามต่างอดนึกถึงหลายสิ่งหลายอย่างรอบ ๆ ข้างที่เกิดขึ้นโดยฉับพลันและก็จากไปอย่างฉับพลันไม่ได้

ทวนให้คิดถึงไปว่า คนเพี้ย่อมมีแต่ความสูญเสีย ปวดร้าวความอนาถรอนใจ คนชนะเล่า... รอยยิ้มที่สดใส สุขในใจที่เต็มเปี่ยม มันยังยืนถาวรแค่ไหนกัน เพราะตราบไฉนในโลก วัฏจักรยังคงอยู่ ผู้ชนะย่อมมีสิทธิ์เปลี่ยนเวียนเช่นกัน

กริ่ง...กริ่ง...กริ่ง....

สวัสดีค่ะ...เรียบริ่อยไข่ม้อยค่ะ...ขอบคุณค่ะ

สามประโยคเท่านั้น หลังจากที่ได้รับโทรศัพท์เราพาตัวเองออกจากกรุงเทพฯ เมืองฟ้าอมร (ยังมีอีกหลายคนคิดแบบนี้) จุดมุ่งหมายคือการลงเรือ "ธิดาวดี" ของบริษัท กระษัณมารีน ที่ทำเรือจังหวัดภูเก็ตราว 2 ทูม

ครีน ครีน ครีน

เสียงเครื่องยนต์ของเรือทำให้เราตื่นขึ้นมาอย่างงุนงง มองนาฬิกาตีสี่กว่าแล้ว ด้วยสัญชาตญาณ รีบลุกขึ้นอาบน้ำ แต่งตัวอย่างรวดเร็ว ไม่ยากอะไรที่จะหาทางขึ้นไปบนดาดฟ้าเรือ กล้องเป็นอาวุธอย่างดีที่จะติดตัวอยู่เสมอ ฝืนฝืนมานานแล้วที่จะเห็นพระอาทิตย์ขึ้น พุดมาถึงตรงนี้หลาย ๆ คนอาจจะนึกหมั่นไส้คน — ว่าจะไระ ไม่เคย

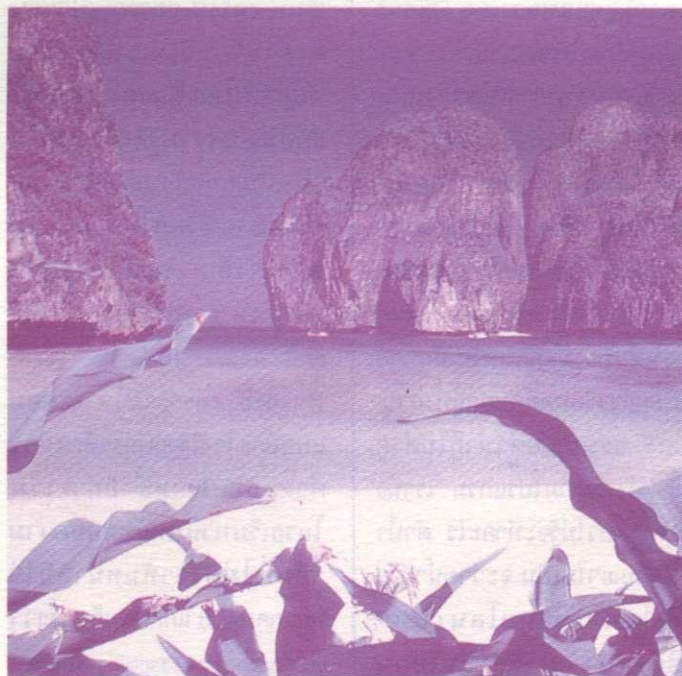
เห็นพระอาทิตย์ขึ้น เกิดมาเป็นผู้เป็นคนกับเขาก็นานแล้วทำไมไม่เคยเห็นเลยหรือจ๊ะ จะมาทำเป็นโรแมนติคอย่างโน้นอย่างนี้ ไม่ใช่หรอกะครับ ไอ้พระอาทิตย์ขึ้นนะเห็นมามาก และอาจจะเห็นมากกว่าใคร ๆ ด้วยซ้ำไป ไอ้ความที่กระผมเป็นคนนอกบ้านเอ๊ย...บ้านนอก อย่าเพิ่งอ่านย้อนกลับไปนะครับ อาจจะงงกับคำลงท้าย เดี่ยวค่ะ เดี่ยวครับ เดี่ยวกระผม คือมันเป็นไปได้ทั้งสองอย่าง

ในเวลาที่ต้องปั่นต้นฉบับส่ง มันค่อนข้างเพี้ยนกับตัวเองมานานแล้ว แก้งก็ยังไม่หาย ใครมีญาติ ผีบอก ก็บอกต่อด้วยละกัน นึกว่าเอาบุญกับเพื่อนร่วมชะตากรรมในยุคที่เอดส์เฟื่องฟูเป็นที่สุด

อ้าวโง่อกวนนอกทะเลไปเลย ก็เพียงอยากจะบอกว่าไม่เคยเห็นพระอาทิตย์ขึ้นกลางทะเลเท่านั้นแหละ

คิดแล้วน่าขำนะ สมัยที่การจราจรสมบูรณ์ทันสมัย ใครคิดอยากจะไปอยู่ตรงไหนก็ได้ตั้งใจ เราเองละ เมื่อวานยังอยู่กรุงเทพมหานครมรรตโนกลินทร์ฯ เมืองที่เต็มไปด้วยรถราผู้คน เต็มไปด้วยควันพิษ แต่....แต่ตอนนี้เราอยู่กลางทะเล กลางธรรมชาติที่เงียบสงบ ปราศจากมลพิษใดๆ ไม่มีเสียงนกหวีดของจรวดที่โบกรถให้แล่นผ่านไปตามเลน ไม่มีเสียงบีดของบรรดาเหล่าแมงกะไซค์ที่คอยดังท่าจะแล่นออกทั้งๆ ที่ตัวเองเพิ่งจะเบรกเพราะสัญญาณไฟแดง

มันจะเป็นไปได้มั๊ยถ้าอีก

คนนี้แหละ! อิริค

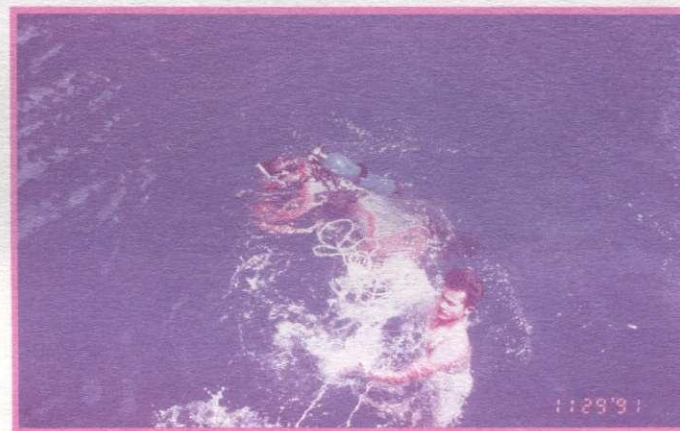
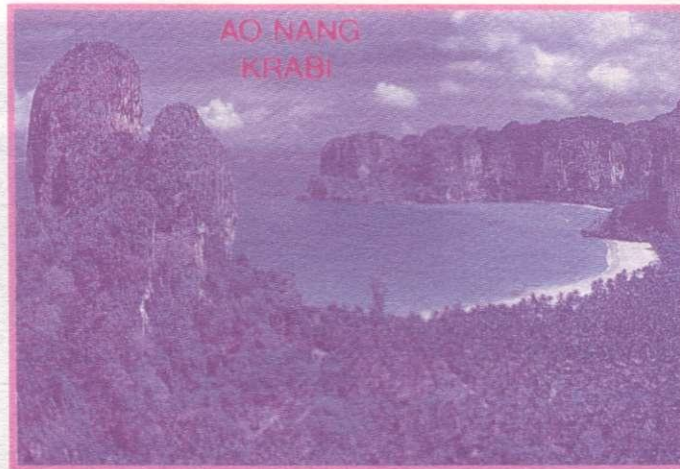
หน่วยบ้านเมืองเจริญขึ้นมา
กว่านี้ มันจะลูกหลานเอาสัญญาณ
ไฟเขียวไฟแดงมาตั้งกลางทะเล
มองไปทางไหนก็เห็นเรือติดเป็น
พืด ติดสามแยกบ้าง สี่แยกบ้าง
จราจรต้องวุ่นวายน้ำมาเป่านกหวีด
ให้เรือแล่นกลางทะเล เรือมาก
มายจอดเรียงกันเพราะการ
จราจรทางน้ำหนาแน่น มีเรือ
มากกว่าทะเล ซึ่งพอ ๆ กับทาง
บกที่มีรถมากกว่าถนนไม่ยาก
นักภาพเลย บอกตรง ๆ ว่าให้
นึกก็นึกไม่ออก

ความมืดมิดค่อยจางหาย
ความสว่างเริ่มเข้ามาแทนที่ เรา
พอจะจับภาพได้ว่าตรงไหนเป็น
ท้องฟ้า ตรงไหนเป็นเมฆหมอก
ตรงไหนเป็นเว้งที่ติดกับขอบฟ้า
พอดี อีกทั้งเกาะกลางทะเลที่ดู
เหมือนเป็นก้อนของความมืด
จางๆ หรือเป็นเงาตะคุ่มๆ

ก๊ิตมอร์นิ่ง....มึส

ก๊ิตมอร์นิ่ง

นั่นเป็นคำทักทายและ
ตอบสวัสดีตอนเช้าของเรากับ
กับต้นหนุ่มชาวอเมริกันที่มีนาม
ว่า "อิริค" อิริคแก่เป็นหนุ่มใหญ่
ใจดี รอยยิ้มจะปรากฏให้เห็น
บนใบหน้าอยู่เสมอ พูดถึงอิริค
แล้วก็นำรักมากในสายตาเรา
เพราะแกชอบชวนคุย ไร่เราก็
พยักเพยิตตามเรื่องตามราว รู้บ้าง
ไม่รู้บ้าง แหม!! ก็สโลว์ลีสำนะ
อเมริกันของพี่แคะใครจะไปฟัง
ออก ลำพังสำเนียงอังกฤษ
ธรรมดาๆ ก็จจะแยะอยู่แล้วเวลา
แกสปีคมา คิดดูนะเกือบเป็นเรื่อง
เลยก็มีอยู่ครั้งหนึ่ง วันแรกของการ
เดินทางนี้แหละ ตอนนั้นบ้าย
มากแล้ว เรือทอดสมออยู่ที่เกาะ
บัตะ บรรดานักดำน้ำก็ไปดำดู
ปะการังกันตามโปรแกรม เรานั่ง
อยู่คนเดียวไม่จจะทำอะไร ดำน้ำ
ก็ดำกับเขาไม่เป็น จะว่ายน้ำเล่น
ก็ขี้เกียจเป็นโฮมอโลน (โดด
เดี่ยวผู้น่ารัก) ก็เลยขึ้นไปบน

นักดำน้ำกำลังจะดำลงใต้ทะเล

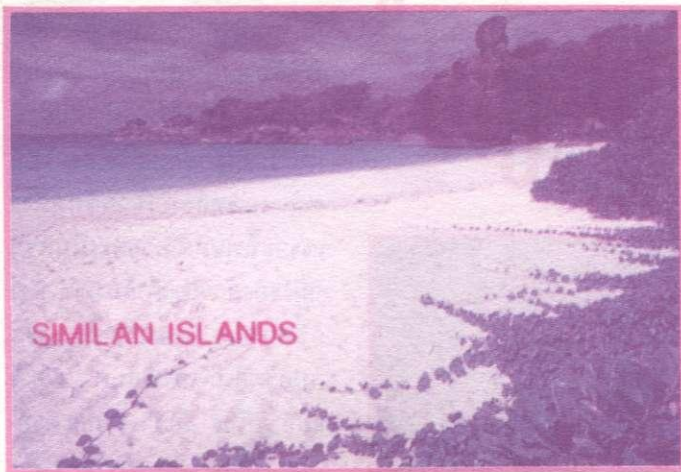
หาดฟ้าเปิดเพลงฟัง
...เพราะฉะนั้นจึงรักกัน
เช่นนี้....

เสียงเพลงของพี่จ๊วยครว
ครวอยู่เป็นเพื่อน ท่ามกลาง
ความเงียบสงบ ซึ่งเป็นสิ่งที่เรา
ปรารถนาอย่างแรงกล้าของการ
เดินทางครั้งนี้ อย่างกับสโลแกน
สินค้าชนิดหนึ่งที่เราเคยได้ยิน
"ก็โลกทั้งโลกเป็นของเราแล้วนี่"
แบบนี้เลยความรู้สึกของเราใน
ตอนนั้น ก็กำลังปล่อยอารมณ์
เพลินมาก อิริคก็โผล่ขึ้นมาบน
หาดฟ้า เห็นเรานั่งเหม่ออยู่คน
เดียวก็นั่งเข้ามาคุยด้วย สักพัก
แกก็ถามเราว่า "Have You Sex?"
เราร้องฮึ...เพราะไม่รู้ว่าจะตอบ
แกอย่างไร อิริคคงต้องการ
คำตอบเลยถามซ้ำอีก ความ
โกรธเริ่มทวีขึ้นพร้อมกับความ
รู้สึกที่ ไม่ดี เราหันหน้าหนีไม่
อยากคุยด้วย แกก็ถามอีกครั้งว่า
you have a headache. อ้อ..No.,

เราร้องบอกตบเข้าตัวเองดังจาด
ใหญ่ รับส่งยิ้มให้อิริคเพราะกลัว
แกจับพิรุณได้ อิริคนะอิริค เกือบ
ไปแล้วมัยละ พิโรธถึง ไร่เมื่อก็
ถามเราว่าคุณป่วยหรือเปล่า
(Have you sick?) หรือกระ
ใครจะไปรู้ละ ก็ซิค (sick) ของ
อิริคนะมันเป็นเซ็กซ์ (SEX) ของ
เรานี่หว่า เนี่ย...เขาถึงบอก มา
กันตายก็เยอะนะเวลาฟังไม่ได้
ศัพท์จริง ๆ แล้วเราฟังได้ศัพท์
นะ แต่มันคนละคำต่างหาก

วีรกรรมของอิริคนี้ไม่หมด
ง่าย ๆ หรือกระนั้น นอกจากจะพูด
คำเพี้ยนๆ ให้เราต้องคิดหนัก
แล้ว แกยังชอบเจ้ากี้เจ้าการให้
เราถ่ายรูป เกาะนี้สวยนะถ่าย
หรือยังตรงนั้นล่ะถ่ายแล้วไข่มัย
นี้ล่ะและนี้ล่ะ โอ๊ย...สารพัดจะ
บรรยายบอกแล้วก็นำรักมาก
เสียตาย...มัย 1 ลูก 4 แล้วจ๊ว.....

ความแปลกใหม่และน่า
ตื่นเต้นของการเดินทางครั้งนี้

SIMILAN ISLANDS

คุณสุวัฒน์ ครูสอนดำน้ำ กำลังชี้ทางให้เรือจอด เพื่อดำดูปะการัง

สำหรับเรายังอีกอย่างหนึ่งก็คือการที่ได้รู้จักกับกลุ่มนักดำน้ำ ได้ฟังพวกนี้เล่าถึงไดน้ำ ความสวยงามของปะการัง การเคลื่อนไหวของสิ่งมีชีวิตใต้ทะเล หลายสิ่งหลายอย่างที่เราได้สัมผัสเมื่อดำน้ำลงไปแต่ละครั้ง รู้สึกอิจฉานิด ๆ เพราะขนาดเราไม่มีความรู้เรื่องการดำน้ำเลย แต่เมื่อมีอาจารย์สอนการดำน้ำได้ช่วยสอนให้เราได้น้ำแบบไม่ลึก ซึ่งก็พอที่จะทำให้เรา ได้เห็นความสวยงามของสัตว์ และพืชใต้น้ำว่า มันงดงามเพียงใด จริงอย่างที่หลายคนเล่า นี่ขนาดตรงที่เราดำมันตื้นนะ และที่เขาไปดำกันที่ลึก ๆ นั้นมันจะยิ่งสวยเพียงไร แต่แค่ันเรารู้สึกว่ามันน่าประทับใจมากเลย สงสัยต้องหาเวลาไปเรียนดำน้ำซะแล้ว

อ่านมาถึงตรงนี้ ถ้าใครรู้ว่าเราเคย เหมือนเราที่ไม่รู้ว่าเรามีโรงเรียนสอนการดำน้ำที่-

ไหน ก็อ่านให้ตลอดรอดฝั่งนะ คุณสมบัติของผู้ที่จะเรียนดำน้ำจะต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 12 ปี ไม่จำกัดเพศต้องมีสุขภาพดี ไม่เป็นโรคที่ติดต่อกับโรคความดัน โรคเกี่ยวกับหัวใจและระบบหายใจ และสำคัญที่สุดต้องว่ายน้ำเป็น ส่วนหลักสูตรก็แบ่งเป็นภาคทฤษฎีใช้เวลาเรียนประมาณ 15 ชม. ภาคปฏิบัติในสระว่ายน้ำจะใช้เวลาประมาณ 17 ชม. สุดท้ายคือภาคทะเลประมาณ 2 วันอันนี้แหละของจริง

เมื่อจบการเรียนแล้ว ถ้าสอบผ่านก็จะได้รับประกาศนียบัตรและบัตรประจำตัวนักดำน้ำจากสถาบันดำน้ำสากลของโลก NAUI (National Association of Underwater Instructors) และถ้าใครอยากรู้อย่างละเอียดมากกว่านี้ก็ติดต่อสอบถามได้ที่บริษัท SEAFAN'S DIVERS โทร. 517-9065-6

วันนั้นหลังจากที่มีการดำน้ำดูปะการังที่เกาะบัต๊ะเสร็จแล้วก็ออกเรือไปยัง อ่าวนุ้ย ความงามของหาดที่ไม่แพ้ที่ใดเลย น้ำใส สีของทะเลดูจะรับกันพอดีกับท้องฟ้า นี่แหละนะทะเลคำนี้ช่างดูมีอนุภาพเสียเหลือเกิน ยามใดเหนื่อยอ่อนท้อแท้ผู้คนจึงหวนหาใคร่อยากมาพักผ่อน

หลายคนเหนื่อยอ่อนจากการดำน้ำดูสีสันใต้ท้องทะเลคืนนั้นเราพักเรือจอดนอนกันที่เกาะพีพี ใครที่รู้ตัวว่ายังไหวก็พากันขึ้นฝั่งซื้อปิ้งที่ตลาดพีพี (ขอเรียกว่าตลาดพีพีละกัน เพราะมันคึกคักมากยามค่ำคืนนี้ ไม่รู้ว่าจะใช้คำใดที่จะมองภาพได้ชัดกว่านี้อีกแล้ว) เราเองก็อดที่จะไปกับเขาไม่ได้เหมือนกัน อุตส่าห์เอาหัวไปให้แม่ค้าเคาะได้แหวนกระมาสิบกว่าวงจะเข้าร้านไหนก็ต้องรีบบอก

แม่ค้าก่อนเลยว่าขอราคาคนไทยนะ ไม่อย่างนั้นมิหวังเลือดหมดตัวเนื้อหลุดเป็นชิ้น ๆ

เดินตัวเบากลับขึ้นเรือคืนนี้คงนอนหลับฝันดี ก่อนนอนขอเก็บภาพความสุข ความทรงจำความรู้สึกดี ๆ ไว้ในใจ

หลายท่านอาจจะสงสัยว่าผู้เขียนพยายามจะบอกอะไร เขียนเรื่องนี้ขึ้นมาทำไม เอาเป็นว่าอยากให้ท่านได้อ่านเรื่องนี้แบบไม่ต้องมานั่งคิดให้ซีเรียสเหมือนดูหมาในเปียงยางว่าทำไมมันถึงคิดเลขได้ละกัน

ก่อนจาก ใครที่อยากท้องทะเลแบบส่วนตัว แบบเป็นสัดส่วน แบบเอาแต่ใจตัวเอง ลองโทร.ปรึกษาคุณชยุต ที่บริษัท กระบี่มารินดู คุณอาจจะได้ไอเดียที่ไม่เคยคิดมาก่อนเลยก็ได้ เบอร์โทรศัพท์ 294-2266, 294-2277

